

Eeron elämäntarina

Aluksi muutama sana Eeron luonteenpiirteistä. Eero oli perusluonteeltaan varsin avoin, sosiaalinen tarinankertoja, joka tuli ihmisten kanssa hyvin toimeen. Toisaalta opettajamainen pedanttisuus oli varsin ominaista vielä eläkepäivilläkin. Suvun miehille tyypilliseen tapaan Eero oli välillä hieman kärsimätönkin luonne. Mutta yleensä teki minkä lupasi. Jos jotain piti tehdä tai hankkia, niin asiat yleensä hoituivat nopeasti. Päätöksenteossa ei yleensä kovin kauan ihmetelty. Luonteeseen kuului myös oikeudenmukaisuus ja rehellisyys, joka vietiin välillä melkein äärimmäisyyksiin saakka.

Syntymä

Eero Einar Palmunen syntyi Lahdessa **24.9.1937** Einar ja Irja Palmusen nelilapsisen perheen toiseksi vanhimpana lapsena. Eerolla oli isovelji Aarno sekä nuoremmat sisarukset Ritva ja Ilkka eli tuttavallisemmin Epra, Apra, Ritu ja Iisu.

Lapsuus

Elämänsä ensimmäiset vuodet Eero vietti Lahdessa Hennalan varuskunta-alueella isänsä ammatin vuoksi.

1940-luvun alkupuolella perhe muutti Hämeenlinnaan omaan taloon Hainaronkadulle, jossa Irja-äiti hoiti kodin ja lapsikatraan isä-Einarin ollessa sodassa. Talosta tulikin perheen koti seuraavien vuosikymmenien ajaksi.

Ruununmyllyn kansakoulu

Koulunkäynnin Eero aloitti Hämeenlinnassa Ruununmyllyn kansakoulussa. Tuolloin vielä sota-aika varjosti elämää ja myös koulunkäyntiä. Sota-aikana lapsia oli ohjeistettu menemään koulumatkalla piiloon siltarumpuun, jos taivaalla näkyi pommikoneita. Lapset eivät tätä luonnollisesti osanneet pelätä, vaan usein pojat katselivat ja ihailivat taivaalla lentäviä pommikoneita.

Erään kerran Ruununmyllyn kansakoulussa alaluokan veistotunnilla puukolla naulaan vuollessaan ja opettajan antaessa palautetta asiasta, Eero ei varmaankaan vielä tällöin tiennyt, että päätyisi myöhemmin vielä itsekin monen mutkan kautta teknisentyön opettajaksi.

luonto

Luonto ja retkeily luonnossa oli Eerolle tärkeää jo pikkupoikana. Eero liittyi partioon Aarnoveljensä ja kulmakunnan poikien kanssa ja pojat retkeilivät yhdessä lähiseutujen metsissä jo aivan pikkupoikina tehden pitkiä useammankin yön vaellusretkiä. Myös kalastusharrastus alkoi jo tuolloin.

Luontoihmisenä Eero oli myös hyvin eläinrakas ja Hämeenlinnassa asuessaan perheellä oli mm. sekarotuinen koira Heli ja olipa välillä Roope variskin lemmikkinä.

urheilu

Luontoharrastuksen lisäksi urheilu oli Eerolle tärkeää jo varhaisesta lapsuudesta lähtien. Nuoruudessaan Eero harrasti monipuolisesti urheilua Aarno-veljensä ja kavereidensa kanssa paikkakunnan eri seuroissa muun muassa yleisurheilua, pesäpalloa, hiihtoa ja jääkiekkoa.

Pojat liittyivät mm. oman kaupunginosan urheiluseuraan Idänpään toiveeseen, joka oli TUL:n seura. Siis työväen urheiluliiton seura. Kun pojat tulivat ylpeinä kotiin seuran uudet verryttelypuvut päällä, isäukko parahti, että TIETENKIN SEURAN VERRYTTELY-PUKUJEN PITÄÄ OLLA VIELÄ PUNAISETKIN. Luokkajako oli tuolloin vielä vahva niin urheilussa kuin muussakin toiminnassa

oppikoulu

Kansakoulun jälkeen Eero meni oppikouluun Hämeenlinnan lyseoon. Tällöin lintuharrastuksesta tuli urheilun ja retkeilyn lisäksi erityinen kiinnostuksen kohde. Päivät alkoivat usein linturetkellä ennen kouluun lähtöä. Koulunkäynti tosin haittasi hieman aktiivisen nuoremiehen harrastustoimintaa ja päinvastoin.

ammattikoulu ja armeija

Lyseon jälkeen Eero kävi ammattikoulun ja valmistui sähköasentajaksi. Ammattikoulun jälkeen Eero aloitti veljensä Aarnon kanssa varusmiespalveluksen Parolan panssariprikaatissa **1957**. Eeron tarkoituksena oli hoitaa varusmiespalvelus nopeasti pois päiväjärjestyksestä, mutta sitten ylemmältä taholta kävi käsky ja Eero lähti Riihimäkeen viestikouluun. Palvelusaika piteni melkein toisen mokoman lisää. Eero epäili myöhemmin, että entisellä upseeri isällään taisi olla asiassa sormensa pelissä.

Armeija-aikana ja armeijan jälkeen harrastusvalikoimaan tuli yksi uusi urheilulaji lisää. Armeijassa heräsi kiinnostus myös suunnistukseen ja siitä tulikin Eerolle sen rakkain harrastus seuraavien vuosikymmenien ajaksi.

teknillinen koulu Tampere

Armeijan jälkeen Eeron tie vei Tampereelle teknilliseen kouluun, josta Eero valmistui sähkötekniikoksi **1961**. Intohimoisena luontoihmisenä Eero joutui erään kerran törmäyskurssille koulun opettajien kanssa arvostellessaan ääneen sen ajan teollisuutta ja tehtaita luonnon ja vesistöjen saastuttamisesta. Eero joutui koulun rehtorin puhutteluun. PALMUNEN, RAHA EI HAISE! Tämä on syytä pitää mielessä, jos aiotte työskennellä teknisellä alalla.

No raha alkoi haista vasta muutama vuosikymmen myöhemmin. Tapauksessa ironisinta on, että kyseisen rehtorin tyttärestä Satu Hassista tuli myöhemmin vihreiden pitkäaikainen kansanedustaja, ministeri ja europarlamentaarikko.

Pispalanharju

Tampereella ollessaan Eero asui kuuluisalla Pispalanharjulla, jonka rinteillä intohimoinen urheilija kohotti päivittäin kuntoaan. Pispalanharju tarjosi ruumiinkulttuurin harjoittamisen lisäksi erinomaisen kasvualustan myös muun kulttuurin harjoittamiselle, kuten esimerkiksi runouden. Opiskeluaikoina runoudesta ja runojen kirjoittamisesta tuli urheilun ohella tärkeä osa Eeron elämää. Erityisesti Pispalan oman pojan Lauri Viidan runot tekivät Eeroon syvän vaikutuksen loppuelämän ajaksi.

Tosin jossain vaiheessa Eero kuitenkin poltti kaikki runonsa, koska pelkäsi päänsä sekoavan Lauri Viidan tavoin, jos jatkaisi runojen kirjoittamista. Ilmeisesti yhtään Eeron kirjoittamaa runoa ei ole säästynyt jälkipolville.

Ristijärvi

Tampereen vuosien jälkeen Eero sai ensimmäisen oikean työpaikkansa opettajana Kainuusta Ristijärveltä **1961**. Luonto-, suunnistus- ja hiihtoharrastukset jatkuivat Kainuun komeissa vaaramaisemissa.

Ristijärvellä ollessaan Eero asui koululla asuntolassa yhdessä oppilaiden kanssa. Vapaa-aikana Eero harrasti oppilaidensa kanssa paljon urheilua ja retkeilyä. Ristijärvellä opettajana Eerolla vierähti kolmatta vuotta.

Kainuu oli Eerolle rakas paikka myös myöhempinä vuosina. Perheen perustamisen jälkeen perheen yhteiset kesälomamatkat suuntautuivat lähes joka vuosi Kainuuseen Kainuun rastiviikolle.

Takaisin Hämeenlinnaan ja Rauma

Ristijärveltä Eero palasi takaisin Hämeenlinnaan **1964** ja tapasi tuolloin tulevan puolisonsa Annelin. Tällöin myös Eeron uravalinnat alkoivat selkiytyä. Opettajan ammatti tähtäimessään Eero haki opiskelemaan Rauman seminaariin, josta valmistui teknisentyön opettajaksi vuonna **1966**. Eeron omien sanojensa mukaan vapaa-aikasuuntautuneen nuoremiehen uravalintaan oli kolme hyvää syytä: kesä-, heinä- ja elokuu...

Opettajaksi Hyvinkäälle ja naimisiin meno

Opettajaksi valmistumisen jälkeen Eero sai Hyvinkäältä vakituisen teknisentyön opettajan viran vasta perustetusta Sveitsinrinteen kansalaiskoulusta **1966**.

Tällöin Eero muutti asumaan Hyvinkäälle. Seuraavana vuonna **1967** Eero meni naimisiin puolisonsa Annelin kanssa. Yhteinen taival jatkui Eeron kuolemaan asti.

Timonkatu ja Välenoja

Tuoreen pariskunnan ensimmäinen yhteinen koti löytyi Hyvinkäältä Timonkadulta piharakennuksesta. Pian kuitenkin piharakennus kävi ahtaaksi, kun perheeseen syntyi toukokuussa **1968** esikoinen Sirpa. Tällöin uusi tilavampi asunto löytyi kerrostalosta uudelta asuinalueelta Hyvinkään Välenojalta.

Kun muutama vuosi myöhemmin perheen toinen lapsi Petri syntyi toukokuussa **1971**, perhe muutti samassa pihapiirissä sijaitsevaan tilavampaan kerrostalohuoneistoon. Huoneistossa asusteltiinkin sitten melkein 20 vuotta.

Asuinalueen viereistä Hyvinkään Sveitsin maastosta tuli Eerolle tärkeä ulkoilu- ja lenkkeilypaikka vuosikymmeniksi. Kesällä edettiin useimmiten juosten ja talvella hiihtäen.

Huistilampi

Vuonna **1968** perhe osti mökkitontin Janakkalasta Tervakoskelta Huistilammen rannalta. Sinne rakentui kesämökki ja mökkitiekin vanhan ajan raivaajahengessä. Mökkitie tehtiin käsipelillä muiden mökkinaapurien kanssa paikoin suolle. Kesämökistä tuli Eeron ja koko perheen henkireikä ja rakas vapaa-ajan viettopaikka. Erityisesti **70-80** luvuilla perhe vietti kesämökillä lähes kaikki viikonloput keväästä syksyyn sekä kaikki kesä- ja talvilomat. Myös jälkipolvi viihtyi Huistilammella.

Sveitsinrinteen yläaste

Kun kansalaiskoulu muuttui peruskouluksi, Eero siirtyi opettajaksi Sveitsinrinteen yläasteelle, jossa teknisentyön lisäksi Eero opetti muun muassa fysiikkaa, kemiaa ja matematiikkaa. Tämän lisäksi kansalaiskouluaikoina perheen isältä taipui lisäksi myös lastenhoidonkin opettaminen. Eero toimi Sveitsinrinteen koulussa opettajana yli 20 vuotta.

Hakalankoulu

Vuonna **1987** valmistui Hyvinkäälle Hakalan koulu, ala-aste, jonne Eero siirtyi teknisen työn opettajaksi ja opetti siellä mm kehitys- ja kuulovammaisia oppilaita Harjaantumiskoulun puolella. Hakalan koulussa Eero toimi opettajana eläkkeelle jäämiseensä asti. Luultavimmin juuri kehitysvammaisien lapsien opettaminen teki Eeroon syvän vaikutuksen ja antoi hänelle opetustyössä enemmän, kuin aikaisemmat 20 vuotta kansalaiskoulun ja yläasteen opettajana.

Monniin muutto

Loppuvuodesta **1990** perheessä syttyi ajatus maaseudun rauhaan muuttamisesta. Kerrostalon talonyhtiön eripuraisen yhtiökokouksen jälkeen sanomalehdestä löytyikin ensi silmäyksellä myynti-ilmoitus omakotitalosta peltojen keskeltä Hausjärven Monnista Rahkosentieltä. Monen kymmenvuoden kerrostaloasuminen vaihtui kasvimaan ja perunapellon hoitoon maaseudun rauhassa.

Vuonna **1991** perheeseen otettiin myös koira, suomenlapinkoira Kätkä, joka toimi pihavahtina ja lenkkikaverina 14 vuotta. Kätkän kuoleman jälkeen myös Sirpan Riina-koira löysi eläkekodin Monnista. Rahkosentiellä Eero viihtyi Annelin kanssa elämänsä loppuun asti.

Urheilu

Nyt Eeron tunteneet saattavat ihmetellä, että suunnistus on tullut esille vain kahdessa lauseessa.

Eerolle rakas Huistilampi näytteli aikanaan mieliinpainuvaa osaa myös urheilun merkeissä. Sinne suuntautui usean kerran 1970-luvun alussa Hyvinkään Rastin suunnistajien matka Eeron tekemille harjoitusradoille.

Eiväthän jo pikkupoikana alkaneet Eeron urheiluharrastukset loppuneet Hyvinkäälle muuton ja perheen perustamisen jälkeen. Päinvastoin. Hämeenlinnassa alkanut aktiivinen suunnistusura sai uusia kierroksia Hyvinkäälle muuton jälkeen. Eero oli heti marraskuussa 1967 perustamassa Hyvinkäälle uutta suunnistuksen erikoisseuraa, edellä mainittua Hyvinkään Rastia.

Eero oli uuden seuran ensimmäinen puheenjohtaja ja pestiä kestitkin yhtä välivuotta lukuun ottamatta vuoteen 1975, johtokuntavuosia kertyi 17. Vaikka vuosia ”johtotehtävissä” karttui noin paljon, mittavimman työn seuran hyväksi Eero teki metsässä. Ratamestari- ja karttatyö olivat hänen ominta aluettaan. Jukolan viesti 1970 järjestettiin yhdessä Riihimäen Suunnistajien kanssa ja Eero oli niin kartta- kuin ratamestarityössä mukana.

Kun Rasti sai Usmin maastoon 1974 pääsarjojen SM-kisat, vietti Eeron vetämä karttaryhmä maastossa 1600 talkootuntia. Noina vuosina seurojen maastotyöllä täydennettiin peruskartta-aineisto suunnistuskartoiksi ja Usmin kartan jälkeen Eero osallistui usean HyRan kartan maastotyöhön. Ratamestarikortti oli Eerolla 30 vuotta.

Edellä mainittujen kisojen ohella kiperimmät vaiheet ratamestarina Eero sai kokea 1975, kun Hyvinkää sai järjestettäväkseen hiihtosuunnistuksen ensimmäiset MM-kisat. Lumen vähyys oli estää kisojen pitämisen. Onneksi viime tipassa satoi sen verran lunta, että valtavalla talkootyöllä saatiin kilpailijoille kelpollisia latu-uria ja kilpailut kunnialla läpi. Silti ratasuunnitelmia piti muuttaa ja viestin lopulliset radatkin Eero ja Myyryläisen Reijo laativat yhdessä yössä vasta henkilökohtaisen kilpailun jälkeen. Vielä myöhään keväällä kuukausia kilpailun jälkeen, Eero katsoi herättyään joka aamu refleksinomaisesti ikkunasta, oliko yöllä satanut lunta. Taisi ottaa kilpailun järjestäminen koville.

Kartta- ja ratamestaritöiden ohessa jäi sentään aikaa suunnistamiseen. Heti ensimmäisenä talvena uusi seura sai SM-meriittiä, kun Eero sijoittui viidenneksi SM-hiihtosuunnistuksissa miesten pääsarjassa. Aikavälillä 1980-1987 Eero sijoittui SM-kisoissa kolmasti kuuden parhaan joukkoon. Tämän jälkeenkin menestystä kertyi veteraanisarjoissa niin SM- kuin piiritasolla. Kymmeniä kertoja Eero suunnisti Jukolan viestissä, ensin Hämeenlinnan Tarmon ja sitten Hyvinkään Rastin väreissä. Seuratyön rinnalla Eero toimi SVUL:n Uudenmaan piirin suunnistusjaoston kilpailuvaliokunnan jäsenenä 1975-1987. Opetusministeriön Suomen urheilun hopeinen ansiomerkki myönnettiin Eerolle vuonna 1984.

Kalastus

Urheilun ohella Eeron suuri intohimo oli kalastus melkein kaikissa mahdollisissa eri muodoissa. Kesällä kalasteltiin milloin virvelillä, mato-ongella, verkolla, katiskalla tai tuulastamalla mökkilammella ja milloin omalla veneellä Vanajavedellä. Talvisaikaan pilkkireissut suuntautuivat usein merelle tai lähiseudun järville.

Perhokalastus ja Tenojoki

Jossain vaiheessa Eero innostui myös perhokalastuksesta ja perhojen teosta. Perhokalastuksen myötä Eeron kesäiset kalareissut suuntautuivat usein Lappiin Tenojoelle. Tenon Alaköngäs oli Eeron rakas kalapaikka yli 15 vuoden ajan, jossa Eero vietti kalakavereidensa kanssa lukuisia juhannuksia telttailien ja kalastaen. Usein saaliiksi tulikin komeita lohia kotiin viemiseksi, mutta välillä täytyi käydä ostamassa kalansaalis Norjan puoleltakin.

Vanhuus

län myötä alkoivat terveysongelmat. Reumatismin kanssa oli välillä parempia ja välillä huonompia aikoja. Lopulta terveysongelmat lopettivat ensin kalareissut Tenojoelle ja muutamia vuosia myöhemmin vaivat lopettivat myös suunnistusharrastuksen. Viimeisinä vuosina myös hiihtoharrastus vaihtui kävelylenkkeihin ja penkkiurheiluun.

Kalastus kuitenkin jatkui rakkaana harrastuksena viimeisiin vuosiin asti. Kalastusreissut suuntautuivat usein Vanajavedelle, Merikarvianjoelle tai mökkilammelle. Vielä tänä keväänä Eero sai Huistilammelta useamman hauen. Myös pihapiirin lintujen seuraaminen pysyi harrastuksena aivan viimeisiin päiviin asti.

Lopulta tuli tuo kohtalokas kesäkuun sunnuntaiamu, jolloin Eeron vointi yllättäen äkillisesti heikkeni ja edessä oli matka sairaalaan. Vointi jo välillä paranikin ja puhuttiin Eeron kotiin palaamisesta. Mutta kotiutuspäivää edeltävänä yönä vointi äkillisesti taas heikkeni. Seuraavana päivänä iltapuolella Eero oli poissa lyhyen muutaman päivän sairastelun jälkeen.